

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/67/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316010694
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Tencer
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2316010694.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Tencera a sudcov JUDr. Martina Žovinca a Mgr. Kristíny Ferenciovej, v trestnej veci obžalovaného V. M., pre zločin lúpeže podľa §188 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní Okresnej prokuratúry Galanta proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 31.5.2017, č.k. 1T/180/2016-222, na verejnom zasadnutí konanom dňa 27.7.2017, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ , ods. 2 Tr. por. súd zrušuje napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný V. M., nar. XX.XX.XXXX v M., trvale bytom B., t.č. vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS Leopoldov, o d s u d z u j e :

Podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l/, Trestného zákona, § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 ods. 4 Tr. zák. s poukazom na § 41 ods. 1 Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. súd obžalovaného zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 31.5.2017, č.k. 1T/180/2016-222 bol obžalovaný V. M. uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 odsek 1 Trestného zákona a prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods.1 Trestného zákona.

Za to ho odsúdil podľa § 212 ods. 1, § 218 ods. 1, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, § 41 ods. 1 Trestného zákona k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní dvoch rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona ho pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému V. M. nahradiť spôsobenú škodu poškodeného F. H. v celkovej výške 370,- Eur.

Proti tomuto rozsudku podal v neprospech obžalovaného prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta a to proti výroku o vine vo vzťahu ku skutku v bode 1/ a proti celému výroku o treste. Nestotožnil sa s právnou kvalifikáciou skutku ktorý bol uvedený v bode 1 podanej obžaloby. Je potrebné vysloviť záver o tom, že bolo dokázané naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona a nie prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona. Súd nemal jednoznačne za preukázané naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu lúpeže a to konkrétne použitie násillia alebo hrozbou bezprostredného násillia zo strany obžalovaného proti poškodenému. Súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Súd

vychádzal predovšetkým z výpovedí obžalovaného, svedka-poškodeného a svedka T. H. vykonaných na hlavnom pojednávaní. Prokurátor má za to, že výpovede uvedených osôb je potrebné vyhodnocovať komplexnejšie a to aj v kontexte výpovedí z prípravného konania. Obžalovaný sa priznal len ku spáchaniu skutku krádeže, k odcudzeniu pánskej tašky došlo z jeho strany po tom, čo mu bola táto taška dobrovoľne podaná poškodeným, k násiliiu za účelom získania veci nedošlo. Prokurátor uvedenú výpoveď považuje za spôsob procesnej obrany obžalovaného, ide o tvrdenie tendenčné, účelové, s cieľom zmierniť následky hroziaceho vysokého trestu. Svedok - poškodený H. v prípravnom konaní opakovane vypovedal, že obžalovaný mu začal ťahať ramienko kabelky, on si ju ťahal k telu, v dôsledku čoho spadol, dokonca ho obžalovaný ťahal po zemi, vyzula sa mu aj topánka, obžalovanému sa podarilo mu kabelku vytrhnúť a odcudziť. Jednoznačne tak vyplýva, že medzi nimi došlo k zápasu o tašku. Poškodený až na hlavnom pojednávaní zmenil predchádzajúce výpovede taška mu vraj nebola odňatá násilím ale dobrovoľne ju podal obžalovanému, ktorý mu ju následne odcudzil. K tejto zmene výpovede však došlo po tom, čo dva dni pred hlavným pojednávaním, bol telefonicky kontaktovaný neznámou osobou s tým, že ak nezmení výpoveď, zomrie. Obžalovaný pri tom disponoval telefónnym číslom poškodeného. Preto by súd nemal prihliadať na zmenenú výpoveď, ale na tie prvotné, kde vypovedal bez zastrašovania.

Súd poukázal aj na spochybnenie spôsobilosti poškodeného pri podávaní trestného oznámenia, keďže mu bolo namerané viac ako 2 promile alkoholu v krvi. Poškodený však pri podávaní trestného oznámenia opísal viacero detailov, ktoré boli objektivizované v priebehu dokazovania, teda úsudok poškodeného nemôže byť žiadnym spôsobom spochybňovaný. Za nedôveryhodné treba považovať aj tvrdenie poškodeného že v prípravnom konaní podpísal zápisnice s tým, že ich neskôr zmení pred súdom.

Svedok H. vypovedal v zhode s výpoveďami poškodeného a to v prípravnom konaní. Pred súdom svedok uviedol, že obžalovaný a poškodený sa handrkovali medzi sebou o nejakú kabelu a peniaze, po čom sa rozišli a on s obžalovaným odišli preč. Táto výpoveď je však spochybnená tým, že je v rozpore s obsahom iných vykonaných dôkazov, vrátane samotného obžalovaného, ktorý sa priznal k odcudzeniu kabely s tým, že sa z miesta spáchania skutku rozbehol a ušiel preč, rovnako tak konal aj svedok H..

Dôležitým dôkazom preukazujúcim násilie medzi obžalovaným a poškodeným je tiež DVD záznam, ktorý bol aj prehratý na hlavnom pojednávaní. Vyhodnotenie tohto záznamu však v napádanom rozsudku úplne absentuje. Nie je teda zrejmé, akým spôsobom sa súd s týmto dôkazom a jeho obsahom vysporiadal. Je tiež toho názoru, že k obsahu záznamu mali byť vypočutí aj príslušníci PZ, ktorí záznam preverili a prezreli v prípravnom konaní.

Skutkový stav tak nebol zistený v dostatočnom rozsahu potrebnom na rozhodnutie. Skutok v bode 1 obžaloby mal byť kvalifikovaný ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona a pri ukladaní trestu mal súd postupovať v zmysle ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona. Pri ukladaní trestu tiež súd neprihliadol na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, nakoľko obžalovaný bol uznaný za vinného z dvoch trestných činov.

Obžalovaný navrhol odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku, lúpež nespáchal, ľutuje skutok, ktorý spáchal a trest uložený okresným súdom prijal.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal prokurátor ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku o vine a treste, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k týmto zisteniam a záverom.

Krajský súd vzhľadom na dôvody odvolania smerujúce len čo do výroku o vine v bode 1 rozsudku a o celom treste a spôsobe jeho výkonu, obmedzil svoju prieskumnú povinnosť len na tieto výroky.

V postupe okresného súdu neboli zistené chyby, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť výroku rozsudku o vine vo vzťahu ku skutku uvedenom v bode 1 rozsudku.

Okresný súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú, a po posúdení dospel k záveru, že sa nepodarilo preukázať, že sa obžalovaný dopustil lúpeže, teda že použil násilie alebo hrozbu násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci a preto kvalifikoval konanie v bode 1 rozsudku ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, pretože súd mal za preukázané, že obžalovaný po prevzatí kabely od poškodeného využil jeho indisponovanosť a s touto následne utiekol, čím takto získal možnosť dispozície s predmetnou vecou.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd zistil, že okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovným spôsobom:

Súd vyhodnotil produkované dôkazy na hlavnom pojednávaní jednotlivo ako aj v ich súhrne, pričom dospel k záveru na rozdiel od obžaloby ohľadne žalovanej trestnej činnosti uvedenej v bode 1 obžaloby, že konanie obžalovaného naplnilo iba znaky skutkovej podstaty prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona a nie zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona. Súd vykonal dokazovanie pri dodržaní zásady bezprostrednosti a ústnosti, pričom vychádzal predovšetkým z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní.

Obžalovaný V. M. v prípade trestnej činnosti uvedenej pod bodom 1 obžaloby poprel jej spáchanie v tej časti jej skutkového základu, že voči poškodenému F. H. pri zmocnení veci použil násilie, resp. hrozbou použitia násilia. Súd vyhodnotil výpoveď obžalovaného tak, že tento nepoprel samotné odcudzenie kabely poškodenému, avšak táto sa do jeho dočasnej dispozície dostala učením samotného poškodeného bez použitia násilia, resp. hrozby použitia násilia, poškodený mu ju podal sám. Túto objektívnu stránku žalovanej násilnej trestnej činnosti súd nemal za preukázanú ani výpoveďami poškodeného F. H. a ani svedka T. H. učenými na hlavnom pojednávaní. Obžalovaný v danom prípade využil momentálnu situáciu nečakanej dispozície s cudzou vecou- kabelou, a s touto následne utiekol preč.

V tejto súvislosti, keďže boli na hlavnom pojednávaní za účelom odstránenia rozporov prečítané výpovede svedkov z prípravného konania, súd poukázal na neštandardný postup konajúceho vyšetrovateľa a nedostatky spočívajúce jednak v nedostatočnej protokolácii zápisníc o výsluchu svedka poškodeného ako aj v opise predchádzajúcej výpovede svedka, čo podľa súdu v značnej miere aj s poukazom na výpoveď svedka na hlavnom pojednávaní vzbudzuje pochybnosti o použiteľnosti takéhoto dôkazu. Okrem uvedeného podľa vyjadrenia poškodeného po podaní trestného oznámenia bola s ním vykonaná dychová skúška, ktorej mu malo byť namerané viac ako 2 promile alkoholu. V prípade ak je pravdou čo uviedol poškodený, táto skutočnosť by výrazne ovplyvnila jeho úsudok pri podávaní

trestného oznámenia. Tento listinný dôkaz však do spisu nebol založený. V prípade výsluchu svedka T. H., ktorý bol učený v prípravnom konaní v podstate konajúci vyšetrovateľ postupoval obdobne ako pri výsluchu svedka poškodeného F. H.. Tu však súd poukázal na tú skutočnosť, že tento svedok v čase výsluchu podľa samotného vyjadrenia bol užívateľom drogových látok, pričom k tejto okolnosti svedok pred výsluchom ani nebol dotazovaný. V rámci uvedeného súd poukázal na písomné oznámenie MUDr. S. X., primára III oddelenia psychiatrickej nemocnici Veľké Zálužie, z ktorého vyplýva, že T. H. je od 17.03.2017 hospitalizovaný na psychiatrickom oddelení s tým, že v súčasnosti si vykonáva ústavnú protitoxikomanickú liečbu. Svedok T. H. sa na hlavné pojednávanie dostavil dobrovoľne, v čase udelenej priepustky z hospitalizácie, teda je najpravdepodobnejší predpoklad, že v čase výsluchu nebol ovplyvnený návykovou látkou.

Odvolací súd musí konštatovať, že súd prvého stupňa v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne a veľmi podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Z odôvodnenia je taktiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a obžalobným návrhom.

K námietke prokurátora, že sa okresný súd v odôvodnení rozsudku nezaoberal komplexnejšie vyhodnotením výpovedí svedkov, vrátane poškodeného, odvolací súd konštatuje, že táto nie je dôvodná. Okresný súd, ako bolo vyššie uvedené, sa dokonca zaoberal použiteľnosťou dôkazov z prípravného konania a to výpovedí poškodeného a svedka H..

Čo je však z hľadiska uznania viny obžalovaného v zmysle podanej obžaloby dôležité, je to, akým spôsobom sa k priebehu skutku vyjadrili obžalovaný, poškodený aj svedok na hlavnom pojednávaní a to aj po prípadnej konfrontácii s ich výpoveďami z prípravného konania. Všetci zotrvali na tom, že na hlavnom pojednávaní vypovedajú pravdu, svedok H. potvrdil, že v čase pred skutkom užívali alkoholické nápoje, on užíval aj drogy, a to aj v čase jeho vypočutia v prípravnom konaní. Rozhodujúcimi sú v tomto smere výpovede obžalovaného a svedka-poškodeného na hlavnom pojednávaní. Obžalovaný na hlavnom pojednávaní, rovnako aj poškodený popísali priebeh skutku zhodne, poškodený zotrval na svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní aj prečítaní výpovede z prípravného konania. Svedok objasňoval príčinu zmeny výpovede tým, že chce uviesť pravdu a v prípravnom konaní vypovedal inak z dôvodu, že bol pod vplyvom alkoholu. Udalosti sa mu rozjasnili až po prvej výpovedi, neskôr chcel vypovedať inak, ale nakoniec tak urobil až na hlavnom pojednávaní, pričom poprel, že by ho k zmene výpovede na hlavnom pojednávaní donútila vyhrážka neznámej osoby.

Okresný súd dospel k záveru, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že obžalovaný sa zmocnil kabelky poškodeného násilím, teda že použil násilie v snahe zmocniť sa cudzej veci, čo je znak skutkovej podstaty trestného činu lúpeže.

Na podklade vyššie uvedeného nemožno ani dospieť k záveru, že by súd dokazovanie vyhodnotil v rozpore s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda iba jednostranne v prospech obžalovaného, že by bez akejkoľvek dôkaznej opory uveril tendenčným a účelovým výpoveďami. Možno totiž skonštatovať, že ani z vyhotoveného kamerového záznamu nemožno dospieť k jednoznačnému záveru, že by práve obžalovaný svojím násilným konaním spôsobil pád poškodeného na zem, vytrhol mu kabelku z rúk v úmysle zmocniť sa jej a následne s ňou utiekol.

Súd prvého stupňa sa vysporiadal so situáciou, kedy sa bez dôvodných pochybností nepodaril ustáliť skutkový dej tak, ako bol popísaný v podanej obžalobe.

V tomto smere preto krajský súd dôvody prvostupňového rozhodnutia akceptuje a v podrobnostiach na ne poukazuje.

Krajský súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia ohľadom výroku o vine v bode 1 rozsudku a právnej kvalifikácie takéhoto konania.

Pokiaľ však ide o samotný výrok o treste je potrebné uviesť, že okresný súd pri ukladaní trestu sa dôsledne riadil príslušnými ustanoveniami zákona, pochybenie okresného súdu však krajský súd vzhliadal v tej podobe, keď okresný súd neuznal priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, teda že obžalovaný spáchal viac trestných činov a to tak prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona ako aj prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods.1 Trestného zákona.

Z uvedeného dôvodu preto krajský súd akceptoval námietku prokurátora v tomto smere a reparoval rozsudok okresného súdu a zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Pri konfrontácii poľahčujúcich okolností v zmysle § 36 písm. I/ (priznanie obžalovaného) a priťažujúcich

okolností v zmysle § 37 písm. h/, písm. m/ Trestného zákona je nepochybné, že u obžalovaného je zvýšený pomer príťažujúcich okolností v dôsledku čoho bolo potrebné túto okolnosť zohľadniť a postupovať v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona a ukladať obžalovanému úhrnný trest v rámci trestnej sadzby so zvýšenou dolnou hranicou trestnej sadzby o jednu tretinu. Je potrebné však uviesť že už okresný súd uložil obžalovanému trest v maximálnej nožnej výmere v rámci trestnej sadzby, pričom takýto trest považuje aj odvolací súd vzhľadom na predchádzajúce odsúdenia obžalovaného za dôvodný. Je nepochybné, že v osobe obžalovaného ide o páchatela u ktorého sa nejedná o jednorazové vybočenie z medzí zákona, ale ktorého pestrá trestná minulosť nasvedčuje záver o problematickej možnosti nápravy obžalovaného. Trest v jeho prípade tak bude plniť najmä represívnu funkciu a funkciu ochrany spoločnosti pred páchatelom počas jeho pobytu vo výkone nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Vychádzajúc z týchto skutočností preto krajský súd dospel k záveru, že trest vo výmere dva roky bude trestom primeraným a bude zodpovedať požiadavkám zákona.

Krajský súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný v posledných 10-tich rokoch už bol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Vzhľadom na hore uvedené skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.